

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Ing. Aleše Klau dy h o**, insolvenčního správce dlužníka „PLP, a. s., IČ: 272 72 401, se sídlem v Trmicích, ul. Na Rovném č. p. 736, PSČ 400 04“, zastoupeného Mgr. Martinem Kolářem, advokátem se sídlem v Děčíně, ul. Na Vinici č. p. 1227/32, PSČ 405 02, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č. j. 10821/13/5000-14302-711315,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 4. 2013, č. j. 10821/13-5000-14302 711315, a rozhodnutí o přeplatku Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2012, č. j. 316727/12/214913505503, **se z r u š u j í p r o nezákonnost** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 20.333,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 4. 2013, č. j. 10821/13/5000-14302-711315, kterým došlo k zamítnutí odvolání příjemce rozhodnutí, a to PLP, a. s., proti rozhodnutí o přeplatku Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 11. 2012, č. j. 316727/12/214913505503, jímž podle ust. § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„daňový řád“), nebylo vyhověno žádosti podané žalobcem jménem společnosti PLP, a. s., která byla doručena správci daně dne 3. 9. 2012, o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty v celkové výši 770.915,-Kč vzniklého z nadměrných odpočtů uvedených v daňových příznáních k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2011, červen 2011, květen 2012 a červen 2012. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil i prvoinstanční rozhodnutí správce daně, aby byla zmiňovaná věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení a aby soud uložil žalovanému uhradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě uvedl, že v předmětné věci žádal o vrácení daňového přeplatku na dani z přidané hodnoty, ovšem tento přeplatek správce daně nevrátil, protože je postupem dle ust. § 242 daňového řádu „započetl“ proti daňové povinnosti dlužníka za červen 2011, která dle jeho výkladu představuje 1,750.578,-Kč. Žalobce má za to, že žalobou napadené rozhodnutí je jednak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a jednak nezákonné.

K nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že v daňovém řízení namítal, že v dané věci nebyly splněny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení, neboť pohledávky správce daně spočívající v nedoplatku daňové povinnosti za červen 2011 nebyly pohledávkami za majetkovou podstatou, a proto nebyly splněny podmínky pro postup dle ust. § 242 odst. 3 daňového řádu, nicméně žalovaný se ve svém rozhodnutí omezil toliko na konstatování, že žádosti o vrácení přeplatku nebylo možno vyhovět, neboť v době podání žádosti správce daně žádný vratitelný přeplatek na osobním daňovém účtu odvolatele neevidoval s tím, že za irelevantní považuje námitku, že jeho pohledávka na nedoplatek za červen 2011 nebyla pohledávkou za majetkovou podstatou žalobce a tudíž nemohl postupovat dle ust. § 242 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný se tak nijak nevypořádal s klíčovými argumenty žalobce proti rozhodnutí správce daně, což je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. jeho rozsudky ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, nebo ze dne 17. 8. 2011, č. j. 9 Afs 10/2011 – 92, nebo s judikaturou Ústavního soudu, např. s jeho nálezy ze dne 25. 1. 2008, sp. zn. I ÚS 2345/07, nebo ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 822/06.

K nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že z obsahu rozhodnutí správce daně i praxe žalovaného dovozuje, že žalovaný pravděpodobně provedl „započtení“ dle ust. § 242 odst. 3 daňového řádu na základě svého mylného právního názoru, že jeho pohledávka na zaplacení daňového nedoplatku za červen 2011 je pohledávkou za majetkovou podstatou. S tím ovšem žalobce zásadně nesouhlasí, když pohledávka státu dle ust. § 44 odst. 5 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), nemůže být pohledávkou za majetkovou podstatou ve smyslu ust. § 168 odst. 2 písm. e) zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona (dále jen „IZ“), a nemůže proto být započtena dle ust. § 242 odst. 3 daňového řádu, jak to fakticky umožnil správce daně. V současné době právní řád neobsahuje žádné výslovné ustanovení, které by upravovalo režim pohledávky státu dle ust. § 44 odst. 5 ZDPH. Nelze ji přitom automaticky zařadit do stručné kategorie „daně“ uvedené v ust. § 168 odst. 2 písm. e) IZ, a to již proto, že např. ani pohledávka státu na zaplacení daně v rámci přenesené daňové povinnosti není řazena do obecné kategorie „daně“ – byť důvody pro zařazení by byly totožné. Postavení správce daně jako věřitele s pohledávkou dle ust. § 44 odst. 5 ZDPH má charakter obdobný postavení ostatních osob, které rovněž uspokojily věřitele místo dlužníka, upraveném v ust. § 183 IZ. Dlužník má za to, že by postavení správce daně mělo být posouzeno analogicky k tomuto ustanovení. Takový postup jednak odpovídá obecným podmínkám použití analogie, jednak respektuje specifickou povahu a zásady insolvenčního řízení při současném zachování účelu

úpravy dle ust. § 44 ZDPH. Umožněním provést opravu daně správce daně fakticky vrací věřiteli daň, kterou věřitel zaplatil, ačkoliv se v budoucnu ukázalo, že věřitel tuto daň od poplatníka (subjektu, na jehož majetek byl prohlášen konkurz) uhrazenou nedostane a daní tak byl fakticky zatížen plátce a nikoli poplatník daně. Z pohledu věřitele tak stát pouze vrací plnění, které od něj bezdůvodně získal. Není ale důvod, proč by tímto mechanismem mělo dojít k zhoršení postavení ostatních věřitelů, natož ke zhoršení tak výraznému, k jakému dojde, pokud bude pohledávka posouzena jako pohledávka za majetkovou podstatou. Zvýšená ochrana pohledávek státu je v rozporu také s ústavně zaručenými právy ostatních věřitelů, což vyslovil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 48/06, třebaže k zákonu o konkurzu a vyrovnání, když dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2009, č. j. 1 Afs 12/2009 – 57, nebo ze dne 20. 3. 2012, č. j. 2 Afs 79/2010 – 80, je argumentace z daného nálezu uplatnitelná i při řízeních vedených dle IZ. Žalovaným uplatňovaný výklad je v rozporu již s gramatickým zněním tohoto ustanovení. Pohledávky za majetkovou podstatou jsou pohledávky vyjmenované v ust. § 168 odst. 2 písm. e) IZ, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku. Obvykle bude ale oprava výše daně prováděna ve vztahu ke zdanitelným plněním, která byla uskutečněna před rozhodnutím o úpadku. Oprávnění provést opravu daně na výstupu je snížením již původně uplatněné daně, aniž by se měnilo zdanitelné plnění nebo poskytovalo nové plnění, což dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 Afs 69/2012 – 47. Veškeré rozhodné skutečnosti se tedy vztahují k době před úpadkem a nejde proto o nově vznikající pohledávku, tedy nejde o pohledávku za majetkovou podstatou dlužníka. Závěry žalobce jsou přitom v souladu s výkladovým stanoviskem expertní pracovní skupiny při Ministerstvu spravedlnosti č. 6/2011, k opravě výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení, které již bylo akceptováno i v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 29 NSČR 16/2011-P8-23, v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 4. 2012, č. j. 3 VSPH 31/2012-64, usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19. 3. 2013, č. j. 3 VSOL 19/2013-B-113, v usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 6. 2011, č. j. 14 INS 11497/2010-B10, nebo v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2011, č. j. MSPH 60 INS 3748/2009 – B – 176.

Závěrem žalobce podotkl, že nezákonné je již samotné rozhodnutí o nedoplatku na dani dlužníka za červen 2011, tedy rozhodnutí, na jehož základě vznikla pohledávka žalovaného započtená oproti přeplatku žalobce na dani. Toto rozhodnutí totiž nesprávným výkladem přechodných ustanovení novely ZDPH č. 47/2011 Sb. nepřipustně rozšiřuje účinnost této novely a umožňuje vznik pohledávek státu dle ust. § 44 odst. 5 ZDPH i ve vztahu ke zdanitelným plněním uskutečněným před 1. dubnem 2012. Že žalovaným provedený výklad je v rozporu se zákonem, potvrdil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozhodnutí ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 Afs 69/2012-47, a nově i Generální finanční ředitelství svým dodatkem ze dne 26. 4. 2013 měnícím původní stanovisko ze dne 22. 7. 2011 v této věci.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 Afs 69/2012 – 47, jehož závěry hovoří v neprospěch žalovaného. V daném případě však nelze uspokojit žalobce tím, že by bylo zrušeno primární rozhodnutí o vyměření daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2011 či rozhodnutí o odvolání vůči tomuto platebnímu výměru, neboť se nejedná o žalobou napadená rozhodnutí. Samotné zrušení rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku „nesmazává“ vyměřenou daňovou povinnost, která je již

pravomocná a možný přeplatek vzniklý z nadměrných odpočtů byl již použitý na úhradu nedoplatku způsobeného vyměřením daňové povinnosti.

V následně učiněné replice žalobce zdůraznil, že žalovaný fakticky uznal nárok žalobce, když v soudním řízení původně navrhl uspokojit žalobce ve smyslu ust. § 62 zákona č. 150/2002 Sv., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Proto považuje za zcela nepřipustné, aby žalovaný posléze změnil své stanovisko. Pro daný případ není podstatné, jestli zde bez dalšího existuje daňová pohledávka žalovaného vůči majetkové podstatě, nýbrž je rozhodný její charakter. Pohledávka žalovaného vůči majetkové podstatě má přitom jednoznačně charakter pohledávky přihlášené, kdy správce daně vstupuje do práv jiných věřitelů a není zde důvod, proč by se jeho právní postavení mělo změnit.

V reakci na repliku žalobce žalovaný uvedl, že setrvává na názoru, že nemohl uspokojit žalobce.

Při ústním jednání soudu právní zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na žalobu a repliku. Trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nedostatečně zdůvodněno vzhledem k uplatněné argumentaci žalobce a především je pak žalobou napadené rozhodnutí nezákonné. Výklad zastávaný žalovaným by totiž vedl k zásadnímu narušení průběhu insolvenčního řízení v neprospěch ostatních věřitelů oproti správci daně. Toto znevýhodnění přitom bylo shledáno nepřipustným judikaturou Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu i Nejvyššího soudu a také dalších soudů. Provedená oprava výše daně ve smyslu ust. § 44 odst. 5 ZDPH nezpůsobuje vznik nové a tedy zapodstatované pohledávky. Toto dovodila i judikatura uváděná žalobcem, a proto žalobou napadená rozhodnutí nemohou obstát.

Pověřená pracovnice žalovaného při témtě ústním jednání před soudem navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost a v podrobnostech odkázala na dosavadní vyjádření žalované strany. Dále uvedla, že v daném případě nešlo uspokojit žalobce. Pro daný případ je podstatné, že žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutí o přeplatku nikoliv o rozhodnutí ohledně určité daňové povinnosti žalobce. Trvala na tom, že v době podání žádosti o vrácení přeplatku neexistoval na účtu dlužníka vratitelný přeplatek, když na účtu dlužníka byl evidován daňový nedoplatek ve výši přesahující 1,3 milionů Kč. V případě žalobce ze strany žalované nebylo aplikováno ust. § 44 odst. 5 ZDPH, a proto tímto ustanovením a k němu se vztahující judikaturou nemůže žalobce s úspěchem argumentovat.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Předně soud uvádí, že v daném případě nebyly splněny podmínky proto, aby došlo k zastavení řízení ve smyslu ust. § 47 písm. b) s. ř. s., pro tzv. uspokojení žalobce, když žalovaný soudu výslovně sdělil, že přehodnotil své původní stanovisko uspokojit žalobce, které soudu sdělil v písemném podání ze dne 1. 7. 2014, a že navrhuje zamítnutí žaloby, což zdůraznil i při ústním jednání před soudem. Vedle toho z okolností případu bylo zřejmé, že k uspokojení žalobce ze strany žalovaného nedošlo, čemuž odpovídá i skutečnost, že samotný žalobce soudu nesdělil, že byl žalovaným uspokojen, a při ústním jednání před soudem svoji žalobu považoval za důvodnou. Žalobce by měl vzít v potaz, že na tzv. uspokojení ve smyslu ust. § 62 s. ř. s. nemají žalobci nárok, když zákonodárcem je ponecháno na úvaze žalovaných, zda po podání žaloby ve správním soudnictví využijí institutu tzv. uspokojení žalobce.

Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění, kterou soud neshledal jakkoliv důvodnou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný své rozhodnutí opřel o názor, že v případě dlužníka mohlo být postupováno dle ust. § 242 odst. 3 daňového řádu, když pohledávky správce daně byly pohledávkami za majetkovou podstatou. Svůj názor tak žalovaný výslovně vtělil do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a proto je jeho rozhodnutí nezatížené vadou v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění. Námitky žalobce proto soud v tomto směru vyhodnotil jako nedůvodné.

Pokud se ovšem jedná o namítanou nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, tak soud se s námitkami žalobce ztotožnil. Stát v ust. § 44 ZDPH umožnil věřiteli, aby při splnění zákonem stanovených podmínek snížil svou již uplatněnou daň na výstupu, je-li dlužník, vůči kterému má pohledávku vztahující se k této dani, v úpadku. Současně s tímto snížením dlužníkovi dle ust. § 44 odst. 5 ZDPH vznikne závazek poměrně snížit svou daň na vstupu u přijatého zdanitelného plnění. Fakticky mu tedy vzniká závazek zaplatit státu daň, jejímž poplatníkem sice byl dlužník, plátcem by ale byl věřitel. Institut opravy výše daně dle ust. § 44 odst. 5 ZDPH tedy zjednodušeně spočívá v tom, že správce daně dočasně věřiteli vzhledem k úpadku jeho dlužníka odpustí závazek na zaplacení daně, neboť věřitel nezískal plnění, ze kterého měl tuto daň odvést. Fakticky tak závazek na zaplacení daně za dlužníka splní správce daně, který se v důsledku tohoto splnění stává dlužníkovým věřitelem. To ale nic nemění na tom, že v insolvenčním řízení zůstává přihlášena i věřitelova pohledávka na zaplacení daně, jak plyne z ust. § 44 odst. 6 ZDPH, jelikož jinak by tato úprava postrádala smysl. Situace, kdy závazek dlužníka uhradí třetí subjekt, který následně po dlužníkovi tento závazek vymáhá, je v soukromoprávních vztazích běžná. Insolvenční zákon ji předvídá a řeší v ust. § 183 IZ tak, že osoby, které uspokojily věřitele namísto dlužníka, mohou svou pohledávku vzniklou uspokojením věřitele přihlásit jako podmíněnou, příp. do insolvenčního řízení vstoupit místo věřitele postupem přiměřeným dle ust. § 18 IZ. Je třeba vzít zřetel na to, že správce daně vystupuje v případě postupu dle ust. § 44 ZDPH vůči věřiteli jako osoba zavázaná společně a nerozdílně s dlužníkem k plnění odpovídající odvedené DPH, resp. jako ručitel sui generis na základě zákona. Ust. § 183 IZ tak nezbytně dopadá i na případ, kdy správce daně vstoupí do práv a povinností věřitele úhradou části jeho pohledávky odpovídající DPH v důsledku opravy výše jeho daňové povinnosti. Správce daně jako „nový“ věřitel pouze vstupuje do práv a povinností původního věřitele. Nedisponuje za žádných okolností pohledávkou novou, ale pouze pohledávkou přihlašovanou, a tedy v žádném případě pohledávkou za majetkovou podstatou.

Právě učiněným závěrům přitom korespondují i závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 Afs 69/2012 – 47, který je dostupný na www.nssoud.cz, o tom, že oprávnění provést opravu daně na výstupu je snížením již původně uplatněné daně, aniž by se měnilo zdanitelné plnění nebo poskytovalo nové plnění, když veškeré rozhodné skutečnosti se vztahují k době před úpadkem a nejde proto o nově vznikající pohledávku, tedy nejde o pohledávku za majetkovou podstatou dlužníka.

Správce daně a žalovaný v daném případě však zastávali nesprávný názor, že opravou výše daně vzniká nové samostatné zdanitelné plnění, které si věřitel uplatňuje v tom zdaňovacím období, v němž opravu výše daně uskutečnil, a nevrací se tak k původnímu zdaňovacímu období. Zařazením pohledávky správce daně dle ust. § 44 odst. 5 ZDPH do zvýhodněné kategorie pohledávek za majetkovou podstatou by nepřipustně došlo ke značnému zvýhodnění pozice státu na úkor ostatních věřitelů, což neakceptoval Ústavní soud v rámci své rozhodovací činnosti (srov. např. jeho nálezy ze dne 25. 1. 2008, sp. zn. I ÚS 2345/07, nebo ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 822/06) nebo i Nejvyšší správní soud (srov. např. jeho rozhodnutí ze dne 13. 5. 2009, č. j. 1 Afs 12/2009 – 57, nebo ze dne 20. 3. 2012, č. j. 2 Afs 79/2010 – 80).

Soud má za to, že žalobce mohl s úspěchem argumentovat ust. § 44 odst. 5 ZDPH a také k němu se vztahující judikaturou, když tímto ustanovením argumentoval správce daně i žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí.

Na základě všech shora uvedených skutečností tedy soud dospěl k závěru, že správce daně i žalovaný ve svých rozhodnutích zaujali nesprávný názor, že pohledávka správce daně na zaplacení daňového nedoplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2011 je pohledávkou za majetkovou podstatou, v důsledku čehož provedli nepřipustné započtení ve smyslu ust. § 242 odst. 3 daňového řádu a následně v rozporu s ust. § 155 odst. 2 daňového řádu zamítli žalobcovu žádost o vrácení daňového přeplatku na dani z přidané hodnoty. Proto soud obě jejich rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. pro nezákonnost zrušil. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, a to i v reflexi závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 Afs 69/2012 – 47.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 20.333,-Kč která se skládá z částky 12.400,-Kč za 4 úkony právní služby po 3.100,-Kč poskytnuté zástupcem Mgr. Martinem Kolářem podle ust. § 7 v návaznosti na ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 1.200,-Kč za s tím související 4 režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění účinném po 1. 9. 2006; dále za ½ cestovného z Děčína do Ústí nad Labem a zpět k jednání soudu dne 16. 3. 2016 ve výši 2.856,-Kč; dále z částky 100,-Kč za náhradu za promeškaný čas v souvislosti s jízdou k jednání soudu dne 16. 3. 2016 podle

ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; a z částky 3.477,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 16. března 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová